

Đề bài: Em hãy đóng vai nhân vật cô kĩ sư để kể lại nội dung tác phẩm Lặng lẽ Sa Pa của Nguyễn Thành Long,

Dàn ý đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

Mở bài :

- Giới thiệu mình là cô họa sĩ và giới thiệu về cuộc gặp gỡ với anh thanh niên rồi từ đó bắt đầu kể lại chuyện.

Thân bài:

- Kể về hoàn cảnh gặp gỡ với anh thanh niên: Trên chuyến xe đến chỗ nhận việc làm, tôi gặp một bác họa sĩ. Trong chuyến đi qua Sa Pa ấy, tôi và bác đã gặp được một anh thanh niên mà mãi sau này tôi vẫn nhớ.

- Kể lại ấn tượng của mình với người thanh niên ấy

+ Đó là một anh thanh niên xởi lởi, gần gũi, thân thiện và rất "thèm người"

+ Anh mời chúng tôi về nhà chơi, căn nhà anh gọn gàng, ngăn nắp và chúng tôi cảm nhận rõ sự mến khách của anh.

+ Anh cầm rót nước mời bác họa sĩ uống và tận tay cầm một chén trà ra bàn cho tôi

+ Anh nói về công việc của anh, nói rất cụ thể, rất chi tiết.

⇒ Trong cách anh kể, tôi cảm nhận được anh là một người có tinh thần trách nhiệm cao và rất yêu nghề.

+ Tôi muốn tặng lại cho anh một vật gì đó nên kẹp lại chiếc khăn mùi soa vào quyển sách của anh.

+ Nhưng đến lúc phải nói lời tạm biệt, có lẽ anh không hiểu được tấm chân tình tôi gửi lại, anh trả cho tôi chiếc khăn và không quên nói lời chào.

Kết bài: Nêu cảm nghĩ, bày tỏ cảm xúc của bản thân về lần gặp gỡ này.

Trên đây là những ý chính giúp em hiểu rõ bố cục để hoàn thành bài văn đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ Sapa (hay cảm xúc về cuộc gặp gỡ với anh thanh niên). Tiếp theo, hãy cùng tham khảo một số bài văn mẫu ngắn gọn mà Đọc tài liệu thực hiện:

Văn mẫu đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

Đóng vai cô kĩ sư kể lại câu chuyện Lặng lẽ Sa Pa bài số 1

Sau khi ra trường, là một cô kĩ sư trẻ đầy hào hứng đón đợi những thử thách mới trong tương lai, nhưng có lẽ là một cuộc gặp gỡ định mệnh mà tôi đã tìm ra ước mơ và định hướng của chính mình. Nó diễn ra trong chuyến công tác đầu tiên tôi đến Sa Pa, ở đây tôi đã được gặp và nói chuyện với một anh thanh niên trên đỉnh Yên Sơn. Cuộc gặp ấy đã in đậm trong tâm trí tôi đến tận bây giờ.

Hôm đó là một ngày nắng trên Sa Pa, trên chuyến xe tôi đi có cùng nói chuyện với bác lái xe và bác họa sĩ lão thành, lúc đó xe vừa lên đến đỉnh Yên Sơn, bác lái xe cho mọi người dừng nghỉ chân trong chốc lát. Cũng chính ở đó tôi gặp một anh - một chàng thanh niên 27 tuổi làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu. Bác lái xe kể rằng anh thèm người lắm, thèm nghe tiếng người nói, thèm được nói vì anh sống một mình ở đây, trên đỉnh Yên Sơn cao đến 2600m nên ít người qua lại nơi đây.

Ấn tượng đầu tiên của tôi là anh có vóc người bé nhỏ cùng nét mặt rạng rỡ. Anh nói chuyện với chúng tôi rất hồ hởi và quý người, kể cho chúng tôi về công việc, cuộc sống của anh ở nơi đây. Anh đã rất nhiệt tình mời chúng tôi lên nhà anh chơi, vậy là tôi theo bác họa sĩ đã nhận lời

[Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa](#)

và lên đến nơi anh ở. Lên đến nơi chúng tôi thấy không gian tràn ngập sắc hoa rực rỡ và anh đang ôm một bó hoa thật to, mỉm cười nhìn chúng tôi.

Quên mất sự ngập ngừng ban đầu, tôi chạy lại bên anh và nhận lấy bó hoa tự nhiên như những người bạn. Anh nói to và rõ ràng những ý nghĩ chân thành ít ai nghĩ và càng ít người nói ra: bó hoa đó để kỉ niệm cho lần gặp gỡ tình cờ mà long trọng này. Bỗng dưng tôi cảm thấy anh thật gần gũi. Anh say sưa kể về công việc của mình. công việc của anh đơn điệu, lặp đi lặp lại hằng ngày mà gian khổ lắm. Anh kể về những đêm một giờ sáng lạnh đến buốt da buốt thịt, những khoảnh khắc lặng im của núi rừng cùng sự đáng sợ của gió và mưa tuyết. Anh vẫn làm việc đều đặn và quả quyết chống lại cái rét căm căm nơi đây bằng tất cả tình yêu công việc và tinh thần tự giác, kỉ luật, trách nhiệm với nghề.

Chúng tôi nhìn quanh ngôi nhà của anh, đây là ngôi nhà của một người con trai sao nó sạch sẽ và gọn gàng vô cùng, đủ để nhận thấy rằng chủ nhân là con người có nếp sống ngăn nắp và khoa học. Anh không có nhiều vật dụng nhưng giá sách gây cho tôi một sự tò mò đặc biệt. Anh ắt hẳn phải là con người có tâm hồn đẹp và đầy mộng mơ. Những tâm sự chân thành của anh, tâm sự về công việc, về sự cô đơn mà anh từng nghĩ đến, về lẽ sống và lý tưởng sống anh đã chọn, cả câu chuyện về ông kĩ sư vườn rau hay đồng chí nghiên cứu bản đồ sét. Đó lại là một thanh niên khiêm tốn, dễ gần.

Thấy sắp tới giờ phải quay lại xe, tôi cuống lên, muốn tặng lại cho anh một vật gì đó để kỉ niệm lần gặp gỡ ngắn ngủi này nên kẹp lại chiếc khăn mùi soa vào quyển sách của anh. Vậy mà anh chẳng hiểu được tâm chân tình tôi gửi lại, anh trả cho tôi chiếc khăn và không quên nói lời chào.

Cuộc gặp gỡ đó đã diễn ra từ lâu nhưng cuộc gặp gỡ với người thanh niên ấy có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhưng dấu ấn về anh vẫn còn vẹn nguyên như ngày hôm qua.

Một bài văn mẫu đề tài tương tự mà em cần tham khảo: [Đóng vai ông họa sĩ kể lại Lặng lẽ Sa Pa](#)

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa ngắn gọn

Là một cô gái trẻ của Hà Nội vừa mới tốt nghiệp, chuẩn bị nhận công tác ở Lai Châu, tôi háo hức đón chờ công việc mới để góp phần công sức xây dựng đất nước lúc bấy giờ. Trên chuyến xe đến chỗ nhận việc làm, tôi gặp và trò chuyện cùng bác lái xe và một bác họa sĩ lão thành. Trong chuyến đi qua Sa Pa ấy, tôi và bác học sĩ đã gặp được một anh thanh niên mà mãi sau này tôi vẫn nhớ. Tôi nhớ không phải là tôi thích anh mà tôi nhớ vì ngưỡng mộ anh, kính trọng anh.

Khi đó xe dừng chân để nghỉ trưa, bác lái xe hứa sẽ giới thiệu một anh thanh niên cho tôi và bác họa sĩ. Tôi hơi e ngại, sau đó khi nhìn thấy anh mặt tôi bất giác đỏ lên. Anh mời chúng tôi lên nhà chơi, nhưng lại vội vàng chạy lên nhà chuẩn bị trước, tôi và bác họa sĩ theo sau. Bước lên từng bậc, càng lên cao thì những luồng hoa đủ màu sắc hiện hữu ở trước mắt, chàng thanh niên ấy đang cắt hoa và tự nhiên trao cho cô gái, trong sự ngạc nhiên tôi quên mất ngại ngùng chạy đến bên nhận bó hoa từ tay anh. Anh nói là để kỉ niệm lần đầu quen nhau. Chúng tôi có khoảng ba mươi phút để trò chuyện. Anh mời tôi và bác họa sĩ vào nhà để thưa chuyện.

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

Khi bước vào nhà, chúng tôi hoàn toàn ngạc nhiên trước sự sạch sẽ, ngăn nắp trong ngôi nhà nhỏ xinh ấy. Tôi đưa mắt ngắm những đồ vật trong nhà. Bất giác tôi tiến tới phía bàn đọc sách của anh, khẽ giở cuốn sách anh đang đọc giở ra xem. Trong lúc tôi ngồi đó, anh cầm rót nước mời bác họa sĩ uống và tận tay cầm một chén trà mang qua cho tôi. Anh rất lịch sự biết tôi đang đọc nên chỉ lặng lẽ để trên bàn. Anh nói về công việc của anh, nói rất cụ thể, rất chi tiết.

Tay tôi cầm sách đọc nhưng lại bị chính câu chuyện của anh lôi cuốn. Tôi không nhìn nhưng tôi nghe không bỏ sót chữ nào. Anh nói xong thì bảo chúng tôi kể chuyện dưới xuôi cho anh nghe. Nhưng bác họa sĩ lại muốn anh kể về anh tiếp về công việc của anh, anh nói đến những khó khăn khi sống ở trên này, anh trả lời câu hỏi của bác họa sĩ về “cô độc nhất thế gian” và cả sự “thèm người”. Bác họa sĩ hình như có ý về anh, tôi thấy anh khiêm tốn giới thiệu những người đáng vẽ hơn anh. Trong lúc ấy bác họa sĩ vẫn cứ vẽ, anh vẫn cứ giới thiệu.

Thời gian chẳng mấy đã hết, bỗng nhiên tôi lại muốn để lại một cái gì đó cho anh nhớ về tôi giống như anh đã nói, kỉ niệm cho lần gặp gỡ này. Thế nhưng tôi lại chẳng có gì trong túi xách cả. Hết thời gian tôi với bác họa sĩ được anh tiễn đến tận chân cầu thang ra về. Tưởng là đi được rồi nhưng anh lại chạy vội theo trả lại cho tôi chiếc khăn mùi xoa tôi cố tình để lại. Tôi thấy anh thật thà quá, chẳng hiểu sao tôi cảm giác như bác họa sĩ hiểu được ý tôi nên tôi đỏ mặt cảm lại và ra về.

Sau lần gặp gỡ đó tôi không có cơ hội để gặp lại anh lần nữa, có lẽ bác họa sĩ già sẽ trở lại để tận hưởng một cuộc sống “Sa Pa buồn” và cùng nói chuyện ở dưới xuôi với anh. Nhưng chắc chắn lần gặp gỡ này tôi sẽ không bao giờ quên.

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa bài số 3

Tôi là cô kĩ sư gốc Hà Nội, tôi chuẩn bị nhận công tác ở Lai Châu. Khi chuẩn bị nhận việc thì tôi có chút buồn, mọi thứ đều xa lạ, và nghe nói ở đây “buồn” lắm. Nhưng không, tôi đã làm vì nơi đây có những con người vô cùng tuyệt vời, đáng để tôi học hỏi và suy nghĩ lại tất cả. Đặc biệt, cuộc gặp gỡ với người thanh niên trên đỉnh Yên Sơn làm tôi xúc động hơn cả.

Trong chuyến xe lên Lào Cai hôm ấy, bác lái xe đã giới thiệu cho tôi và bác họa sĩ đi cùng anh thanh niên ấy, người làm việc đơn độc trên đỉnh Yên Sơn này. Khung cảnh ở đây thật đẹp, thật thơ mộng. Có những rặng đào với cả đàn bò lang. Khi tiếp xúc với anh thanh niên, được nghe anh kể về những người khác thì tôi đã hiểu thêm về cuộc sống ý nghĩa của những con người đang cống hiến thầm lặng cho đời.

Tôi vẫn còn nhớ giây phút được bác lái xe giới thiệu cho chúng tôi về anh thanh niên. Anh làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu, sống một mình trên đỉnh núi nên anh rất “thèm người”. Bác vừa nói xong thì anh xuất hiện. Vóc dáng nhỏ bé, nét mặt tràn đầy sức sống, là những gì toát lên qua cái nhìn của tôi về anh. Qua lời giới thiệu của bác lái xe, chúng tôi được anh mời lên nhà chơi. Tôi rất đỗi ngạc nhiên khi hiện ra trước mặt tôi là một vườn hoa. Nào hoa đơn, thược dược, nào hoa hồng..., đầy khắp vườn khiến tôi không còn e thẹn mà chạy ngay đến bên người con trai ấy. Anh trao cho tôi bó hoa và tôi cũng đón nhận bó hoa ấy một cách tự nhiên.

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

Anh giới thiệu về công việc của mình. Nhiệm vụ của anh là đo gió, đo mưa, đo nắng, dự báo thời tiết hằng ngày phục vụ cho sản xuất, chiến đấu. Anh kể rằng nửa đêm đang nằm trong chăn, phải chui ra khỏi chăn, ra vườn giữa khí trời lạnh buốt. Tôi thấy tội cho anh vô cùng. Không những hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình anh còn có một lối sống ngăn nắp mẫu mực.

Anh nói với chúng tôi rằng lúc chưa vào nghề, nhìn ngôi sao giữa bầu trời đen kịt, anh nghĩ mình như ngôi sao kia, lẻ loi một mình. Bây giờ vào nghề, anh mới thấy không phải vậy. Anh còn cho rằng công việc của anh gắn liền với bao công việc của anh em đồng chí dưới xuôi, Cát công việc đi, anh buồn đến chết mắt. Anh tâm sự như đọc lại một điều suy nghĩ từ rất lâu.

Bất giác anh giật mình khi thấy bác họa sĩ hí hoáy vẽ mình. Anh đã từ chối một cách khiêm tốn và giới thiệu cho ông những người xứng đáng được vẽ hơn. Tôi thấy được biết bao nét đẹp đáng quý hiện rõ trong con người anh. Và dù anh có ngăn cản, bác họa sĩ già vẫn vẽ được nhưng hơi vất vả, hình như ông có chút bối rối về anh. Ông nghĩ “người con trai ấy đáng yêu thật nhưng làm ông nhọc quá. Với những điều làm cho người ta suy nghĩ về anh, và về những điều anh suy nghĩ...”. Cuộc gặp gỡ này đã giúp tôi hiểu sâu hơn về môi tình nhạt nhẽo và yên tâm hơn về quyết định của mình.

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi cũng đến lúc phải chia tay, giây phút đó trong tôi thật luyến tiếc. Tôi cố tình để lại cho anh chiếc khăn mùi xoa để làm kỷ niệm nhưng anh tưởng tôi quên nên trả lại cho tôi. Anh còn tặng cho chúng tôi một làn trứng gà không tiền vì bảo đã gần đến giờ “ốp”. Tôi rất cảm phục việc thực hiện giờ làm việc của anh. Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng đã để lại trong tôi và cả bác họa sĩ già những ấn tượng khó quên. Giờ đây tôi đã tự tin đón chờ công việc mới của mình.

Cùng [cảm nhận về nhân vật anh thanh niên](#) để hiểu rõ hơn về tác phẩm này em nhé!

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa bài số 4 - Bài làm xuất sắc nhất

Đó không phải lần đầu tiên tôi rời Hà Nội - quãng đời học sinh, sinh viên của tôi đã ghi dấu bao lần đến với Huế, Quảng Trị, Bắc Kạn, Thái Nguyên,... - nhưng lần này đến Lai Châu, tôi có cảm giác thật lạ. Tôi mới ra trường, đây là chuyến đi nhận công tác của tôi. Bước qua cuộc đời học trò chật hẹp để bước vào cuộc sống mới khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng.

Trên chặng đường từ Hà Nội đến Lai Châu, tôi đã được quen biết những con người thuộc những thế hệ khác nhau. Họ đã khiến tôi thấy cuộc sống này rộng lớn và đẹp đẽ biết mấy. Đặc biệt là quãng đường tôi đến Sa Pa, Sa Pa, nghe cái tên người ta đã muốn nghỉ ngơi nhưng ở đó có những con người làm việc hăng say, họ nguyện hi sinh tuổi thanh xuân của mình cho đất nước. Họ để lại ấn tượng đẹp trong lòng tôi cũng như bất kì ai đặt chân lên mảnh đất này.

“Chỉ vài cây số nữa là tới Sa Pa” - bác lái xe nói vậy. Tôi bắt đầu háo hức, tò mò, mắt nhìn xa ngoài cửa kính một cách lặng lẽ mà say mê.

Sau cuộc nói chuyện, giao lưu vui vẻ giữa tôi - bác lái xe - bác họa sĩ già thì mọi người bỗng nín bặt, vì cảnh trước mắt bỗng hiện lên đẹp một cách kỳ lạ... Nắng bây giờ bắt đầu len tới đốt

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

cháy rừng cây. Những cây thông chỉ cao quá đầu, rụng tốt trong nắng, những ngón tay bằng bạc dưới cái nhìn bao che của những cây tử kinh thỉnh thoảng nhô cái đầu màu hoa cà lên trên màu xanh của rừng. Mấy bị nắng xua, cuộn tròn lại từng cục, lăn trên các vòm lá ướt sương, rơi xuống đường cái, luồn cả vào gầm xe...

Giữa lúc đó, bác lái xe cho dừng xe để mọi người nghỉ ngơi. Riêng với tôi và bác họa sĩ, ông quay sang nói một cách bí hiểm: sẽ giới thiệu cho chúng tôi một trong những người “cô độc nhất thế gian”. Bác lái xe này thật vui tính khi đặt cho người đó cái tên như vậy. Bác lại còn khẳng định với bác họa sĩ - một người say mê nghệ thuật rằng: “Thế nào bác cũng thích vẽ hẳn”. Không hiểu sao nói đến đây, bác lái xe lại liếc nhìn tôi, khiến cho tôi bất giác đỏ mặt. Cái nhìn đó có lẽ là có hàm ý sâu xa.

Theo lời bác lái xe thì đó là một anh chàng hai mươi bảy tuổi làm công tác khí tượng kiêm vật lý địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao 2600m. Khi mới lên nhận việc, chưa quen với không khí toàn rừng và cây ở đây nên anh ta “thèm người” đến mức chắn ngang khúc gỗ ngang đường để kiểm soát có người nói chuyện.

- Kia, anh ta kia! - Bác lái xe chỉ. Tôi và bác họa sĩ già thực sự xúc động và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy trước mắt chúng tôi là người con trai tầm vóc nhỏ bé, nét mặt rạng rỡ từ trên sườn núi trước mặt chạy lại chỗ xe đỗ.

Người con trai đưa cho bác lái xe một gói nhỏ - củ tam thất - một thứ cây của vùng núi. Còn bác lái xe thì rạng rỡ cười cho anh túi sách anh nhờ mua hộ khiến anh mừng quýnh. Thì ra, vợ bác lái xe mới ốm dậy, anh chàng kia gửi biếu ít tam thất “của nhà trồng được” còn bác lái xe gửi sách mua giúp anh ta đọc cho đỡ buồn và đỡ nhớ cuộc sống bình thường!

Đứng một lát, bác lái xe giới thiệu anh thanh niên lại chỗ tôi cùng bác họa sĩ để giới thiệu. Anh mời chúng tôi lên thăm ngôi nhà nơi anh ở. Sau đó, cũng như bao chàng thanh niên khác anh đỏ mặt, luống cuống rồi xin về nhà trước. Không chỉ riêng tôi, bác họa sĩ hay bất kỳ ai cũng sẽ nghĩ rằng anh chạy về trước để dọn dẹp nhà cửa, hay gấp chăn màn vì... thanh niên mà! Đã vậy lại ở một mình nên khó tránh khỏi điều khó nói ấy.

Nhưng thật bất ngờ! Tôi nhận thấy vẻ ngạc nhiên của bác họa sĩ khi bước lên bậc thang bằng đất thấy người con trai đang hái hoa. Còn tôi chỉ “ò” lên một tiếng. Sau gần hai ngày, qua ngót bốn trăm cây số đường dài cách xa Hà Nội, đứng trong mây mù ngang tầm với chiếc cầu vồng kia, bỗng nhiên lại gặp họa đơn, hoa thực dược, vàng, tím, đỏ, hồng phấn, tổ ong... ngay lúc dưới kia là mùa hè, đột ngột và mừng rỡ, quên mất cả e lệ, tôi chạy đến bên người con trai đang cắt hoa. Anh rất tự nhiên như với một người bạn đã quen trao bó hoa đã cắt cho tôi, và cũng rất tự nhiên, tôi đỡ lấy.

- Tôi cắt thêm mấy cành nữa. Rồi cô muốn lấy bao nhiêu nữa, tùy ý. Cô cứ cắt một bó rõ to vào. Có thể cắt hết nếu cô thích. Tôi không biết kỷ niệm thế nào cho thật long trọng ngày hôm nay. Bác và cô là đoàn khách thứ hai đến thăm nhà tôi từ Tết, và cô gái thứ nhất từ Hà Nội lên tới nhà tôi từ bốn năm nay.

Đóng vai nhân vật cô kỹ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

Người con trai nói to những điều đáng ra người ta chỉ nghĩ. Cũng là những điều người ta ít nghĩ. Việc ấy làm tôi và bác họa sĩ cảm động và cuốn hút ngay. Tôi ôm bó hoa vào ngực, bạo dạn nhìn thẳng vào mặt anh. Anh thanh niên bắt gặp cái nhìn đó, phũ vùi giọt mồ hôi trên sống mũi, mỉm cười, hạ giọng hỏi:

- Cũng đoàn viên, phỏng? - Vâng - Tôi nói.

- Thôi, chấm dứt tiết mục hái hoa - Người con trai bất chợt quyết định - Bác lái xe chỉ cho ba mươi phút thôi. Hết năm phút rồi. Cháu nói qua công việc của cháu, năm phút. Còn hai mươi phút, mời bác và cô vào nhà uống chè, cho cháu nghe chuyện. Cháu thèm nghe chuyện dưới xuôi lắm...

Anh bắt đầu kể về công việc của mình. Rằng công việc của anh là đo gió, đo mưa, đo nắng, tính mây, đo chấn động địa cầu để dự báo thời tiết. Rồi cả những khó khăn, trở ngại: những đêm mưa bão, bão tuyết, trời nắng, mưa. Nhưng anh vẫn làm việc rất nghiêm túc đến từng giờ, từng phút. Bởi có lẽ anh hiểu được công việc của anh quan trọng như thế nào...

Tôi vẫn đứng đó, ôm bó hoa và lắng tai nghe. Anh bỗng dừng lại. Trời! Mười phút sao mà trôi nhanh quá!

- Anh nói nữa đi - Bác họa sĩ giục.

- Báo cáo hết! - Người con trai vụt trở lại giọng vui vẻ.

- Còn hai mươi phút nữa thôi. Bác và cô vào nhà. Chè đã ngâm rồi đấy.

Thì giờ ngắn ngủi còn lại thúc giục chính chúng tôi. Chúng tôi bước vào căn nhà ba gian sạch sẽ và gọn gàng.

Bác họa sĩ hứa sẽ quay trở lại và kể anh nghe chuyện dưới xuôi. Bác vừa nhận nhi chén chè và nghe anh giải thích cụm từ “cô độc nhất thế gian”. Rằng còn có người cô độc hơn anh. Đó là anh bạn trên trạm đỉnh Phan xi păng ba trăm một trăm bốn mươi hai mét kia còn một mình hơn anh.

Tôi đang đọc cuốn sách trên bàn của anh và vẫn lắng tai nghe hai bác cháu họ nói chuyện.

Càng nói chuyện với chàng trai bác họa sĩ càng có vẻ thích thú. Bác đề nghị vẽ anh. Nhưng anh từ chối. Bởi theo anh - anh không phải là người đáng để vẽ. Anh khiêm tốn giới thiệu người khác. Đó là ông kỹ sư ở vườn rau dưới Sa Pa. Nhưng cũng may bằng mấy nét, họa sĩ đã ghi xong lần đầu gương mặt của người thanh niên.

Người thanh niên này làm tôi và bác họa sĩ suy nghĩ nhiều quá.

Những điều cùng nghe cộng với những điều tôi khám phá thấy trên trang sách đang đọc giả làm cho tôi bàng hoàng. Có phải vì ánh sáng trong quyển sách rọi sang làm tôi hiểu thêm về cuộc sống một mình dũng cảm tuyệt vời của người thanh niên, về cái thế giới những con người như anh mà anh kể, về con đường tôi đi tới?

Đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa

Không phải chỉ vì bó hoa rất to đi theo tôi trong chuyến thứ nhất ra đời mà vì một bó hoa khác, bó hoa của những háo hức và mơ mộng ngẫu nhiên anh cho thêm tôi. Tôi không muốn những khoảnh khắc này trôi đi vô nghĩa trong đời mình. Tôi mong muốn để lại điều gì thật ý nghĩa nơi này... Tôi khẽ mở khóa chiếc xách nhỏ bên mình...

Và thế là chỉ còn năm phút nữa. Bác họa sĩ tặc lưỡi đứng dậy. Tôi cũng đứng lên đi ra chỗ bác.

- Ô! Cô quên chiếc mùi xoa đây này!

Anh thanh niên vừa vào kêu lên, anh lấy chiếc khăn tay vo tròn cặp giữa cuốn sách tới trả cho tôi. Cái món quà mà tôi cho là một chút còn con, dịu dàng nhưng... Tôi cúi đầu ngượng ngùng không nhìn thẳng vào anh nhận lại chiếc khăn và quay đi.

Bác họa sĩ và anh lưu luyến rồi hẹn ngày gặp lại. Còn tôi - tôi chia tay cho anh nắm, cẩn trọng rõ ràng như người ta cho nhau cái gì chứ không phải cái bắt tay. Tôi nhìn anh, cái nhìn như mãi mãi không bao giờ gặp lại.

- Chào anh.

Tôi không biết cảm giác lúc đó là gì nữa. Điều cuối cùng anh dành sự quan tâm cho mọi người đó là anh ấn cái làn vào tay bác họa sĩ rồi nói là để cho mọi người ăn trưa.

Đó là một chuyến đi thật khó quên trong đời tôi. Tôi đã gặp được những con người thật đẹp, thật cao cả. Họ làm cho tôi thấy yêu đời hơn, thấy tự tin với công việc của mình hơn và anh thanh niên để lại ấn tượng sâu đậm về một thế hệ trẻ như tôi - anh đã cống hiến hết mình cho phong trào ba sẵn sàng. Anh sống bên cái vẻ bề ngoài “lặng lẽ” nhưng bên trong thì rạo rục của vùng đất đầu yêu, thơ mộng này.

(Kết thúc bài văn mẫu đóng vai cô kĩ sư kể lại cuộc gặp gỡ với anh thanh niên).

(Nguồn: Suu tầm & tổng hợp)

Trên đây là dàn ý và một số bài văn mẫu đóng vai nhân vật cô kĩ sư kể lại truyện Lặng lẽ SaPa dành cho các em học sinh lớp 9 tham khảo, đừng quên tham khảo thêm các bài [văn mẫu 9](#) khác nữa em nhé!